

MOSONYI KATA

Korunk poéziséről

Lefilmezni haldoklásainkat,
költészetünk se más, mint ilyen
halálos exhibicionizmus,
egy sértő gondolat széljegyzetei,
Parkinson-kóros, reszkető sorok.

De vannak bátrak, akik föl vállalják
a közönyt, a veressubjektum nélküli
beszédet, mégis saját köznapi
drámájuknak szédelgései közé
némi metafizika becsorog.

Nem szándékkal. E kor túlnőtte
önmagát. A véget táplálják az üszkössé
vált hegyoldalak, a földcsuszamlások,
a tájfunok, a terror. A lélek eseménye,
járványügy miatt ezúttal elmarad.

Az élet lenyakazása megszokottá vált
 díszlet. Marionett-bábuk lettünk a Globális
 Elit színpadán. Napjaink metaforikájáról,
 akarva-akaratlan a költő, mint a magát
 halottnak tettető bogár, lemarad.

Pandémia

(Aprómunka a lelkünkért)

Mint bűgócsiga, pörög a világ,
 önsorsát beteljesíteni készül.
 Testünkön egy új vírus foga rág,
 lelkünk is e hóhér karjába szédül.

A „külső emberünk” vágat elöl,
 a „belső” le van maradva, fél, gyáva;
 szíve szerint törvényt szegne most is,
 ne szembesítse a karantén magánya.

Ki hozzászokott a bűnhöz, lázad,
 csak rázza „óemberének” rácsait.
 Várd, hogy a lelked beérje a tested,
 s a végszóra majd levesse láncait.

Páros árnyak

a remény árnyéka alól
 a remény árnyéka alól
 kilóg megsebzett életem

a remény árnyéka alatt
 a remény árnyéka alatt
 megfakul kétségbeesésem

a halál karéja rávetül
 a halál karéja rávetül
 törékeny képzeletemre

létem holdudvara fényesül
 létem holdudvara fényesül –
 beleporladok az időbe

Helyzetkép

Minden pillanat ütközőpont,
nincs kímélet.
Egyedül az angyal röpte számít.
Sziklák zúzódnak porrá,
míg szárnyával végigsöpör
a földön. –
Ez az egyetlen, valós
nagyakarítás.

Középpont

Megint este van,
holott dereng a hajnal.

Evidenciák és bizonytalansági
pontok között
izzik a centrum.

Létfúga

Hommage á Paul Celan

Távoli város, est-kikötő!
Remegő tűzbogarak a sötétség
lenge fátylán; a terebélyes idő
hálójában a szőke holdfény
nyaldossa a múlt üszkös sebeit.
Hajnalra begyógyul a belső táj is.
Valaki már pörölt érted, és Valaki
már vitte helyetted terhedet –
mégsem a halálé az utolsó szó.
Létkikötő, isszuk éltető vizedet.